

umějí se předměty potřeby movité věci, které slouží přímo nebo nepřímo k ukojení potřeb lidských a potřeb zvířat domácích. Že mytí hlavy a vlasů jest úkonem se stanoviska hygienického přímo nezbytným, je nepochybné. Je sice pravda, že většina lidstva spokojuje se při tom prostředky méně nákladnými, než jsou speciální vody na vlasy a jiné podobné prostředky, mající arci zároveň ráz přípravků více méně kosmetických. Tím nepozbývají však prostředky ty povahy předmětů potřeby, neboť rozhodným je fakt, že jich také jako pomůcky k účelům nesporně hygienickým a tedy k ukojení důležité potřeby kulturních lidí používá jistě nikoli nepatrná část obecnstva a nikoli právě jen osoby marnivé, jak míní zmateční stížnost. Není bez významu, že zmateční stížnost v oné části svých vývodů, jimiž uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 4 Šu 281 tr. ř., zdůrazňuje, že voda, o kterou jde v tomto případě, měla jistý, ve stížnosti arci blíže nenaznačený účinek, čímž vlastně sama dovozuje, že šlo o prostředek, způsobilý sloužiti oněm potřebám lidským, o nichž bylo se zde zmíněno. Právem proto i rozsudek ve vodě té, poněvadž se jí dle přesvědčení nalézacího soudu dalo jako mycího prostředku používati, spatřuje předmět potřeby ve smyslu lichevního zákona, zdůrazňuje vzhledem k hořejším úvahám zajisté případně, že určité vrstvy lidí nespokojí se mytím hlavy pouhou vodou a mýdlem, majíce za to, že k řádnému vymytí vlasů a pokožky hlavy je třeba vody chemicky připravené, která je pro ně takto předmětem potřeby.

Čís. 1304.

Pro skutkovou podstatu zpronevěry jest bez významu, že zpronevřiteli příslušela proti poškozenému vzájemná pohledávka. Okolnost tuto nelze po případě uplatňovati ani s hlediska Šu 187 tr. zák.

(Rozh. ze dne 17. října 1923, Kr II 612/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 10. února 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry dle Šu 183 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 9 b) a v souvislosti s ním důvod čís. 4 Šu 281 tr. ř. Namítá, že při narovnání dne 3. listopadu 1920 mezi obžalovaným a svědkem Josefem R-ou bylo mimo k 21.000 Kč, za prodané koně strženým, přihlíženo také ještě k jiným položkám, které pocházely z poměru ryze soukromoprávního. Poněvadž prý v této trestní věci může jíti pouze o oněch 21.000 Kč, a ježto obžalovaný ihned při uzavření narovnání složil 5.000 Kč, zbylo prý k zaplacení pouze 16.000 Kč. Naproti tomu má prý však obžalovaný proti Josefu R-ovi vzájemnou pohledávku na 19.450 Kč, kterou též obžalovaný zažaloval a projednává se prý dotyčná věc nyní u zemského soudu v Praze. Mělo

prý se proto hlavní přeličení v této trestní věci odročiti až do ukončení onoho civilního sporu, jak to obhájce při hlavním přeličení navrhoval, čemuž však soud nevyhověl. Tím byl prý obžalovaný zkrácen na svých právech, poněvadž, kdyby civilní spor skončil úspěšně pro obžalovaného, bylo by prý pohledávání svědka R-a z narovnání vzájemnou pohledávkou obžalovaného 19.450 Kč zapláceno, ba přepláceno, a nastala by tímto způsobem, i kdyby prý se obžalovaný byl dopustil zpronevěry koní, beztrestnost zpronevěry pro účinnou lítost ve smyslu §u 187 tr. zák. Stížnost je bezdůvodna. Po skutkové stránce dlužno předně zdůrazniti, že dle zjištění nejsou nároky, uplatňované obžalovaným proti R-ovi civilní žalobou s tímto trestním případem v žádné souvislosti. Běžeť soud ohledně obou obžalovanému zapůjčených koní za prokázáno, že obžalovaný měl dle úmluvy koní těch pro svou potřebu užívat, že však byl naproti tomu povinen koně krmiti a že se k tomu také zavázal. Soud zjišťuje dále, že obžalovaný při smíru ze dne 3. listopadu 1920 s Josefem R-ou neuplatňoval proti němu žádných nároků. Okolnost, že nároky, vymáhané civilní žalobou, nejsou v souvislosti s případem, o nějž tu jde, nebyla by arci s hlediska soukromoprávního na závadu jejich započtení na nárok Josefa R. proti obžalovanému ze smíru, poněvadž podmínkou započtení vzájemných pohledávek není totožnost jejich právního důvodu. Leč pro obor práva trestního nevyklučovala by pouhá okolnost, že obžalovanému příslušela proti druhé straně vzájemná pohledávka, protiprávnost jeho jednání, zvláště když jde o vzájemnou pohledávku, jež, jak o tom svědčí obsah spisu zemského soudu v Praze, nelze uznati ve smyslu §u 1438 obč. zák. za likvidní, to jest bez rozsáhlého provádění důkazů zjititelnou. Neboť, měl-li obžalovaný skutečně za to, že má na R-ovi co k pohledávání, zavdávalo mu to podnět k tomu, by naléhal vůči R-ovi na súčtování, nebo v případě, že by se vzpěchoval, k vymáhání vzájemné pohledávky cestou soudní, neopravňovalo ho však nikterak, by svémocně prodal koně svěřené mu druhou stranou a ponechal si peníze za ně stržené pro sebe. Protiprávnost jednání obžalovaného je tím patrnější, uváží-li se, že neuplatňoval vzájemné pohledávky ani při smíru ze dne 21. března 1921 před okresním soudem v N., kdy se zavázal zaplatiti R-ovi zažalovaných 19.859 Kč s přísl., ale že nastoupil proti R-ovi cestu soudní až teprve 4 měsíce po učiněném trestním oznámení. Za tohoto stavu věci nepřišla by obžalovanému k dobru beztrestnost z důvodu § 187 tr. zák. ani v tom případě, kdyby obžalovanému zažalovaná pohledávka byla skutečně snad přisouzena. Právní posouzení věci nalézacím soudem je proto bezvadné a není tu důvodu zmatečnosti čís. 9 b) §u 281 tr. ř. Tím je odňata půda i pro dovolávání se důvodu zmatečnosti č. 4 §u 281 tr. ř. z té příčiny, že nebylo vyhověno návrhu obžalovaného, by trestní řízení přerušeno bylo až do právoplatného zakončení onoho sporu civilního.

Čís. 1305.

Prodej bezcenných věcí jako léčidel zakládá sice skutkovou podstatu podvodu, nikoliv však též přestupku dle §u 343 tr. zák.

(Rozh. ze dne 17. října 1923, Kr I 1175/22.)